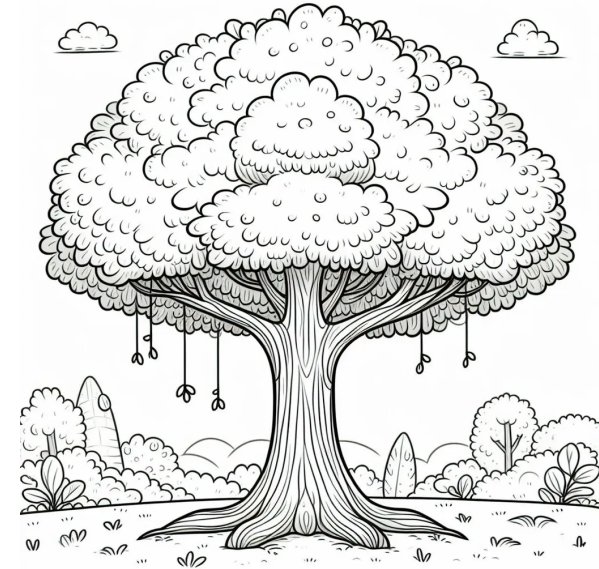
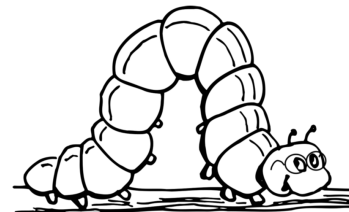

Einde

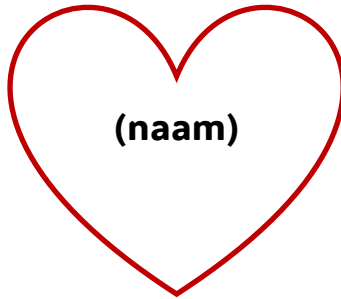
**Kleur-, spel- en
verhalenboek
Pom**

Deel II

Dit boekje is opgedragen aan alle Metakids en hun broertjes en zusjes.

en speciaal aan:

POM, de naam staat voor
Perspectief voor Onze Metakids,
en zijn vriendjes
krijgen bij hun avonturen te maken
met dezelfde uitdagingen als metabole patiëntjes.
POM wil zich inzetten
voor meer bekendheid, begrip en inclusiviteit.

Doneer voor onderzoek:

Inhoudsopgave:

Hoofdstuk 1 – Het geheim van de Oude Eik

Hoofdstuk 2 – Sluw

Hoofdstuk 3 – Babs komt te hulp

Hoofdstuk 4 – Bijzonder bezoek

Hoofdstuk 5 – Pom heeft het koud

Hoofdstuk 6 – Buddy's verrassing

Het geheim van de Oude Eik

Het regent op de Heuvel, waar Pom en zijn vrienden wonen. Het regent niet een klein beetje, nee, het water komt met bakken uit de lucht. En dat is voor kleine rupsen als Pom, zeker als ze ook nog een bril dragen, best gevaarlijk. Het water in de normaal zo rustig kabbelende rivier gutst en klotst nu naar beneden. De waterval halverwege de rivier, maakt een oorverdovend lawaai en ook naast de rivier ontstaan hier en daar verraderlijke stroompjes die alles wat ze onderweg tegenkomen meenemen naar beneden. Al het kolkende water komt terecht in het meer, waar de regenboog op dit moment niet te zien is. In plaats daarvan is het donker en wordt de grijze grauwigheid van de donkere lucht in het wateroppervlak weerspiegelt. Bomen en struiken om het meer heen bewegen heftig heen en weer. En is het gewoonlijk gezellig druk met Heuvelbewoners aan de rand van het meer, nu is het er uitgestorven en laat niemand zich zien.

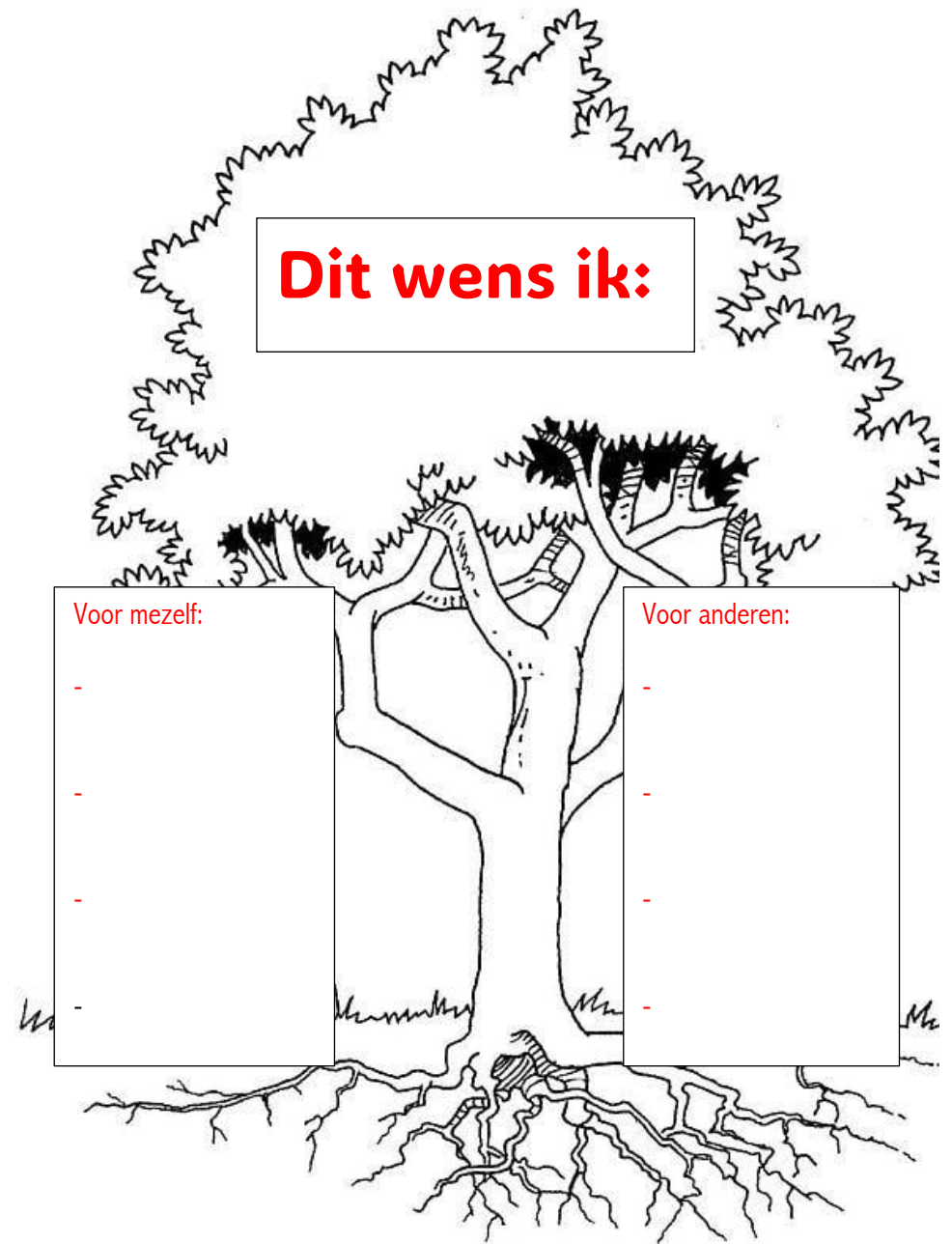
“Brrrr!”, rilt Pom ineengedoken en een beetje angstig. “Ik mis het zonnetje, ik mis de regenboog en ik mis mijn vrienden. Waar is iedereen?” Hij is deze ochtend na het ontbijt rustig langs de rivier naar beneden gelopen. Dat doet hij elke morgen. Omdat hij niet zo goed kan zien helpen het geluid en de zachte spettertjes van de rivier hem meestal alleen wel zijn weg te vinden. Maar dit keer merkte hij onderweg al dat het zachtjes begon te regenen. En hoe verder hij kwam hoe harder het begon te waaien en te plenzen. En nu zit hij dus ergens helemaal alleen kletsnat en koud ineengedoken te rillen. De geluidjes van de rivier hoort hij niet meer en zijn bril is nat van de regendruppels. Hij heeft geen idee waar hij is en welke kant hij op moet. En probeert hij een stukje te lopen dan glijden al zijn kleine pootjes weg.

Er zit dus niets anders op dan te wachten totdat het nare weer voorbij is. Opeens klinkt er een harde knal en is de lucht even heel fel verlicht. Pom schrikt zich een hoedje. Hij schrikt zo erg dat hij een sprongetje opzij maakt, uitglijdt en terecht komt in de rivier die inmiddels ver buiten zijn oevers is getreden. Het kolkende water sleurt hem nietsontziend mee. “Help, help!”, schreeuwt Pom. Hij kronkelt met zijn lijfje en spartelt uit alle macht met al zijn pootjes. Af en toe gaat hij kopje onder en komt dan hoestend en proestend weer boven. Zijn bril houdt hij in zes pootjes vastgeklemd. Die mag hij niet verliezen. Er lijkt geen einde aan te komen. Pom krijgt het steeds kouder. Ook worden zijn pootjes moe. “Volhouden Pom, volhouden!”, spreekt hij zichzelf moed in, “Oh, ik wou dat iemand me kwam helpen!”. En dan ineens voelt hij dat iets zijn staart vastpakt en hem naar de kant trekt. Even later staat hij oog in oog met zijn beste vriend Rana de kikker. “Rana, wat ben ik blij jou te zien!”, roept Pom met tranen in zijn ogen en hij geeft zijn redder een hele dikke knuffel. Samen kruipen ze verder de kant op en gaan zitten onder het bladerdak van een grote eikenboom.

Rana slaat een lange kikker arm om Pom heen om hem te laten weten “je bent nu veilig en samen wachten we gewoon tot de zon weer gaat schijnen”. Pom zucht en kruipt dicht tegen hem aan. “Rana, je bent de beste vriend van de hele wereld.” zegt hij opgelucht, “Ik was echt heel bang hoor. Maar gelukkig was je in de buurt. Ik zou graag willen dat onze andere vrienden, Buddy de beer en Sem de aap ook hier waren.” En dan gebeurt er iets vreemds. De grote eikenboom begint de kraken en te schudden. Steeds harder trilt de oude boom. Zelfs de wortels piepen een beetje boven de grond uit. De dikke takken lijken uit zichzelf te bewegen. Als lange armen zwaaien ze heen en weer totdat: . . . . poef! Daar staan Buddy en Sem. Ze kijken verbaasd om zich heen. Buddy, de grote dikke beer die dol is op bloemen (een voorliefde waarmee hij in het verleden erg werd gepest) laat een groot boeket dat hij aan het verzorgen was uit zijn handen vallen. Sem zet zijn hoed, gemaakt van een grote bloem die hij draagt omdat hij een kaal koppie heeft en die door de schok van het neerkomen is scheefgezakt, weer recht. Als hij Pom en Rana in het oog krijgt roept Sem uit: “hee Pom en Rana, jullie hebben de Oude Wensboom ontdekt!” “De Oude Wensboom?” vraagt Pom verwonderd. Sem die het hele bos en alle bomen op z’n duimpje kent zegt: “Ja, de boom waaronder we nu staan is een Wensboom.” Hij kijkt even om zich heen en gaat dan fluisterend verder: “Bijna niemand weet dat. Het is een geheim. Maar deze boom vervult al je wensen. Ik weet niet hoe het kan, maar het is echt waar.” De vrienden besluiten om de plek onder de Oude Eik uit te roepen tot hun geheime speciale Superpowerclub ontmoetingsplaats. Pom wenst een picknicktafel en een kan limonade en na een hoop geschud en getril poeft de Oude Wensboom deze tevoorschijn. Buddy raapt de gevallen bloemen bij elkaar en maakt er een mooi bloemstuk van. De bloemen ruiken heerlijk en maken de plek nog specialer. En bij elkaar aan tafel, onder het beschermende bladerdak van de Oude Eik, wachten de vrienden samen tot de zon weer gaat schijnen.

Sluw

De volgende dag gaat Sem al vroeg op pad naar de geheime ontmoetingsplek onder de Oude Eik waar sinds gisteren de mooie picknicktafel staat. Hij sprak met zijn vrienden af daar samen te ontbijten. Hij heeft een grote zak met allerlei lekkers bij zich. Als hij aankomt ziet hij tot zijn verbazing dat de picknicktafel niet meer op zijn plek staat. De bloemen die door Buddy zo zorgvuldig waren neergezet zijn er nog wel, maar liggen op de grond en zien er slap en vertrapt uit. Verder liggen er overal kleine ronde steentjes. Sem laat de zak met lekkers vallen, tilt zijn bloemenhoed op en krabbelt verbaasd op zijn kale kop. Huh, hoe is dat nu mogelijk? Zo'n tafel kan er toch niet zomaar uit zichzelf vandoor gaan? Hij zet zijn hoed weer op en loopt een eindje zoekend langs de rand van het meer. Dan komt hij Pom en Rana tegen en vertelt hen opgewonden over het raadsel van de verdwenen tafel. Rana rolt met zijn ogen van verbazing en Pom vraagt: "Weet je het zeker, Sem? Alleen Buddy is sterk genoeg om zo'n tafel van zijn plaats te krijgen. Was je echt wel op de goede plek?" Sem antwoordt: "Kom zeg, Pom, ik ben wel dom, maar niet slim. Ik weet heus wel waar die tafel stond hoor. Hij is echt weg, foetsie, pleite, spoorloos, verdwenen!" Pom is net zo verbaasd als zijn twee vrienden, maar zegt al gauw: "Kom jongens, we gaan zoeken. Hij kan toch niet ver weg zijn? We beginnen bij de plek waar hij heeft gestaan." Daar aangekomen vraagt hij aan Sem om hem alles te vertellen wat hij ziet. Sem vertelt over de omgevallen bloemen en de steentjes. Pom zegt: "Steentjes he? En wat zie je nog meer? Zijn er misschien sporen van een dier te ontdekken?" Rana loopt wat verder naar de rand van het meer, waar de grond natter is en ontdekt daar inderdaad een spoor. De poot van het dier dat daar nog niet zo lang geleden liep, heeft de afdruk van vier langwerpige tenen en de gaatjes van vier lange scherpe nagels achtergelaten. "De eerste aanwijzing" roept Pom opgewonden, "nu komen we ergens!".

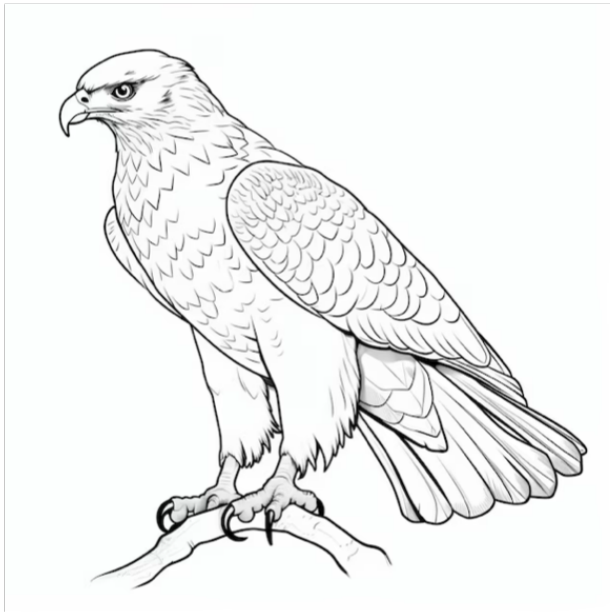

Sem en Rana kijken elkaar verward aan. Ze snappen er nog niks van. Maar dan vertelt Pom dat hij denkt dat iemand de tafel over al die kleine ronde steentjes heen naar de waterkant heeft gerold en dat deze daarna in het water terecht is gekomen. "Wie doet nu zoiets?" vraagt Sem verontwaardigd. Pom heeft daar geen antwoord op. Al snel blijkt wel dat Pom gelijk heeft; een eindje verderop treffen de vrienden de tafel drijvend in het water aan. "Asjemenou!", roept Sem. Hij neemt een grote sprong en belandt op de tafel, die hevig begint te wiebelen. Rana neemt Pom op zijn rug, zwemt met grote slagen naar de tafel toe en klimt er ook op. Zo zitten de drie vrienden een tijdje zwijgend samen op de drijvende tafel na te denken over alle raadselachtige gebeurtenissen. Dan horen ze ineens een schelle schreeuw. Ze schrikken ervan. Het schelle geluid komt van een grote vogel hoog in de lucht. De vleugels van deze vogel zijn enorm. Hij beweegt ze bijna niet, maar zweeft in grote cirkels boven de hoofden van onze vrienden. "Sluw!", fluistert Pom angstig die het stemgeluid van de vogel meteen al herkende.

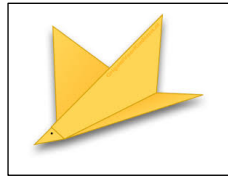
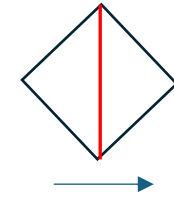
Sluw is een havik. Hij woont al heel erg lang in een hoge populier ergens midden op de heuvel. Daar helemaal in de top van die boom heeft hij zijn nest gebouwd. Sluw komt vrijwel nooit naar beneden. Hij bezoekt nooit de mooie plek bij het meer, ook niet bij bijzondere gelegenheden. Heel af en toe vliegt hij hoog in de lucht over die plek heen, waarbij hij zijn schelle schreeuw laat horen. Sluw heeft weinig vrienden en wil dat ook zo houden. Hij vindt het fijner om alleen te zijn.

Sluw beschouwt zichzelf als de koning van de heuvel, het meer en het hele gebied er om heen. Hij wil de baas zijn en laat de andere dieren graag schrikken. De meesten zijn een beetje bang van hem. Plotseling neemt Sluw vanuit de lucht een duik en komt pijlsnel op Pom, Sem en Rana af. Raketings vliegt hij met een schelle schreeuw over de drijvende tafel heen en de vrienden moeten duiken om niet door zijn scherpe klauwen geraakt te worden. Daarna keert hij om, vliegt terug en landt op de punt van de tafel. Daar schudt hij zich uit, strijkt langzaam zijn veren glad en kijkt de vrienden daarna hooghartig aan. "Ik wil jullie waarschuwen", zegt hij dan met een lage angstaanjagende stem. "Niemand zet zonder mijn toestemming tafels neer in het bos. Ik heb daarom al jullie gezelligheid onder de Oude Eik eens flink overhoop gegooid. Jullie berenvriend is een indringer. Hij is niet van hier. Ik wil hem op de Heuvel niet hebben. Als jullie hem zien, zeg hem dan maar dat ik hem in de gaten hou." Dan slaat hij zijn enorme vleugels uit en vliegt weg, onze vrienden trillend van angst achterlatend.

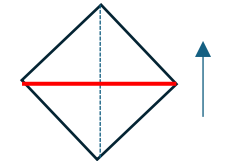

Vouw een roofvogel

Vouw een vierkant blaadje dubbel van links naar rechts

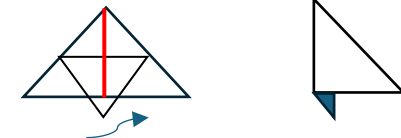
Vouw het daarna dubbel van beneden naar boven

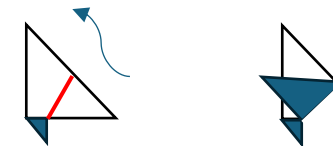
Vouw de bovenste punt van alleen de voorste laag naar beneden zodat de punt iets uitsteekt

Vouw het papier dubbel van links naar rechts

Vouw alleen de voorste laag naar links. Doe hetzelfde gespiegeld met de achterste laag.

Klaar en vliegen maar!

Babs komt te hulp

Als Buddy bij de plek aankomt, waar hij met zijn vrienden voor het ontbijt heeft afgesproken, ziet ook dat de picknicktafel is verdwenen. Al gauw ontdekt hij zijn drie vriendjes in het water op de tafel. Hij neemt een duik en zwemt naar ze toe. "Buddy!" roepen ze in koor "Gelukkig, daar ben je!" Buddy antwoordt: "Jongens, niet allemaal tegelijk. Laten we deze situatie doordacht aanpakken. Het belangrijkste eerst. Ik breng jullie naar de kant. Daar gaan we ontbijten, ik rammel!" "Wil je niet weten wat er is gebeurd?", reageert Sem verbaasd. "Jawel, maar nu nog niet." Buddy draait zich in het water op zijn rug, zet zijn sterke achterpoten tegen de tafel aan en zo duwt hij, al peddelend met zijn voorpoten, het gevaarte naar de kant. Daar tilt hij de tafel, met de drie vrienden er nog op, terug op zijn plek. Nadat hij de bloemen overeind heeft gezet ploft hij neer en zegt alsof er niets gebeurd is: "En Sem, wat eten we vandaag?" Oh ja, dat was Sem helemaal vergeten. Snel pakt hij de zak met lekkers, die gelukkig nog op de plek lag waar hij 'm uit zijn handjes had laten vallen. De vrienden genieten van een heerlijk ontbijt, terwijl ze Buddy in geuren en kleuren vertellen wat ze die ochtend allemaal hebben meegemaakt.

Ze vertellen over de verdwenen tafel, over de vogelklauw afdruk bij de waterkant, over de geheimzinnig steentjes die ze overal vonden en over de tafel die ze in het water ontdekten.

Ook vertellen ze Buddy over de angstige momenten met Sluw. "Hmmm", zegt Buddy al kauwend, "die Sluw lijkt me geen aardig dier. Gelukkig zien we hem niet zo veel." Hij heeft dit nog niet gezegd, of de vrienden horen boven zich een schelle schreeuw. Een paar seconden later landt Sluw, met veel vleugel geklapper midden in de zak met lekkers, dat alle kanten op rolt. "Heeee!!", roepen de vrienden allemaal tegelijk verontwaardigd. "Ah, sorry hoor, waren jullie nog niet klaar?", plaagt Sluw met een gemeen lachje en hij schopt nog een paar heerlijke aardbeien in het zand. Dan wendt hij zich tot Buddy. "Zo, wie hebben we hier? Het bloemenbeertje dat het niet nodig vond zich netjes te komen voorstellen aan mij, Sluw, de baas van de Heuvel en alles erom heen. Wat onbeleefd ..." Sluw stapt langzaam op zijn lange poten met de scherpe klauwen om de picknicktafel heen. Neerbuigend bekijkt hij de vrienden met zijn zwarte kraalogen. Na een tijdje zegt hij smalend: "Aan de andere kant van de Heuvel hoorde ik vertellen over een Superpowerclub en ik dacht: dat moet ik zien. Nou, ik doe m'n uiterste best, maar ik zie deze club niet hoor. Ik zie alleen een groepje kneuzen. Een kikker die niet kan praten, een rups die niet kan zien, een kale domme aap en een laffe zwakke bloemenbeer, hahahahahaha, mooie Superpowerclub." Sem kijkt naar de grond en trekt zijn bloemenhoed dicht over zijn oren. Rana slaat beschermend een kikkerarm om Pom heen en denkt: "Oeh, als ik kon praten schold ik hem de huid vol." Pom rilt en krijgt tranen in zijn ogen. Hij weet niet wat hij moet doen tegen zoveel lelijke woorden. Buddy is de enige die zijn mond open doet. Hij zegt: "Kom, kom, Sluw, het was niet de bedoeling om je te beledigen hoor. Ik wist gewoon niet dat je hier ook woonde. Ik had je nog nooit gezien. Zullen we elkaar dan nu de poot schudden en vrienden worden? Ik ben Buddy, aangenaam kennis me je te maken." En Buddy steekt zijn grote berenklauw uit naar Sluw.

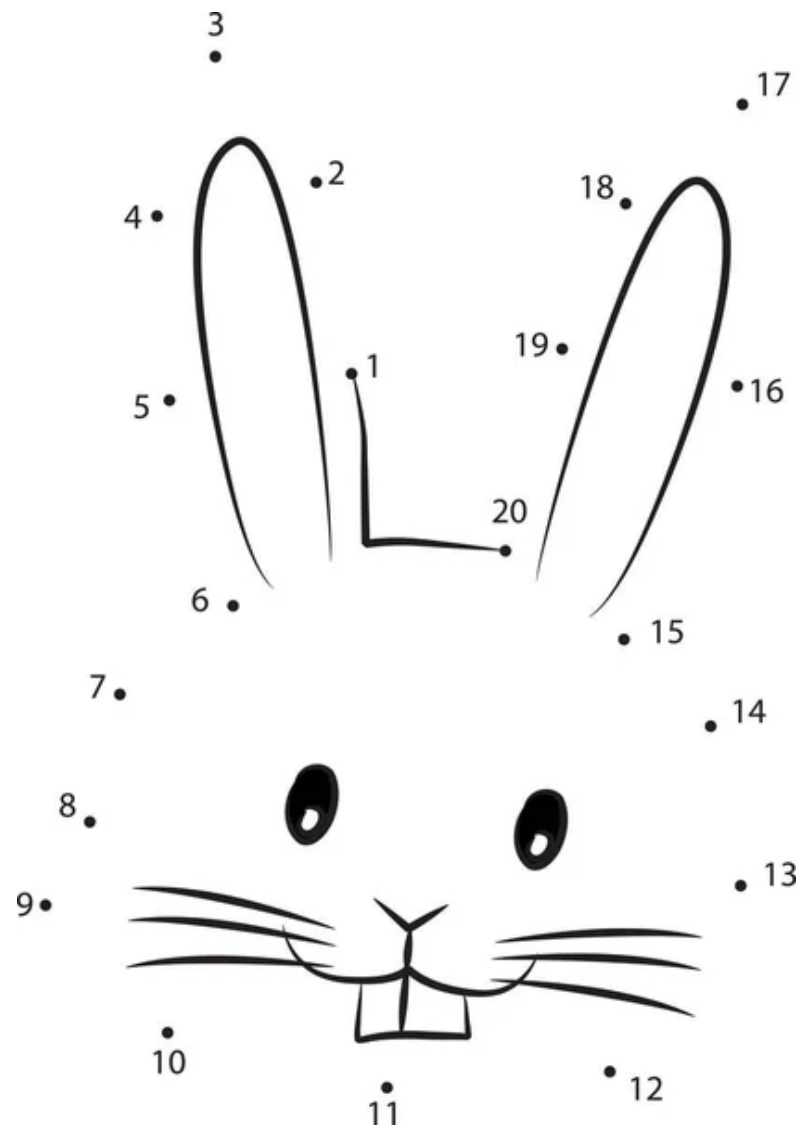

Maar Sluw blijft onbeweeglijk staan, kijkt Buddy minachtend aan en zegt dan: "Het is mij niet aangenaam en wij zullen nooit vrienden worden. Ik raad je aan om zo snel mogelijk de Heuvel weer te verlaten en naar huis te gaan. Je bent hier niet welkom." Dan begint hij weer rondom de bank te stappen en laat hierbij harde schelle schreeuwen horen. Pom, Sem en Rana krimpen in elkaar van angst. Pom probeert met 6 handjes zijn oren te beschermen tegen het lawaai. Maar dan ineens, vanuit het niets, wordt de kop van Sluw geraakt door een klein donkergekleurd balletje. Het komt hard aan en spat uit elkaar. Sluw schrikt en houdt op met schreeuwen. Verbaasd kijkt hij om zich heen. Meteen daarna volgt weer een balletje. En daarna nog één en nog één. Sluw wordt bekogeld met balletjes, die zijn kop en rug bedekken met donkere vlekken. Het houdt maar niet op. Sluw weet niet waar hij het zoeken moet. Al snel slaat hij zijn machtige vleugels uit en verdwijnt met een paar lange krachtige slagen de lucht in. Als de vrienden van hun verbazing zijn bekomen beginnen ze te lachen en te klappen. Sem springt op en neer en roept "Haha die heeft zijn verdiende loon! Ik hoop dat hij een tijdje wegblijft. Maar wie is de held, die Sluw heeft weggejaagd? En waar kwamen die balletjes vandaan?".

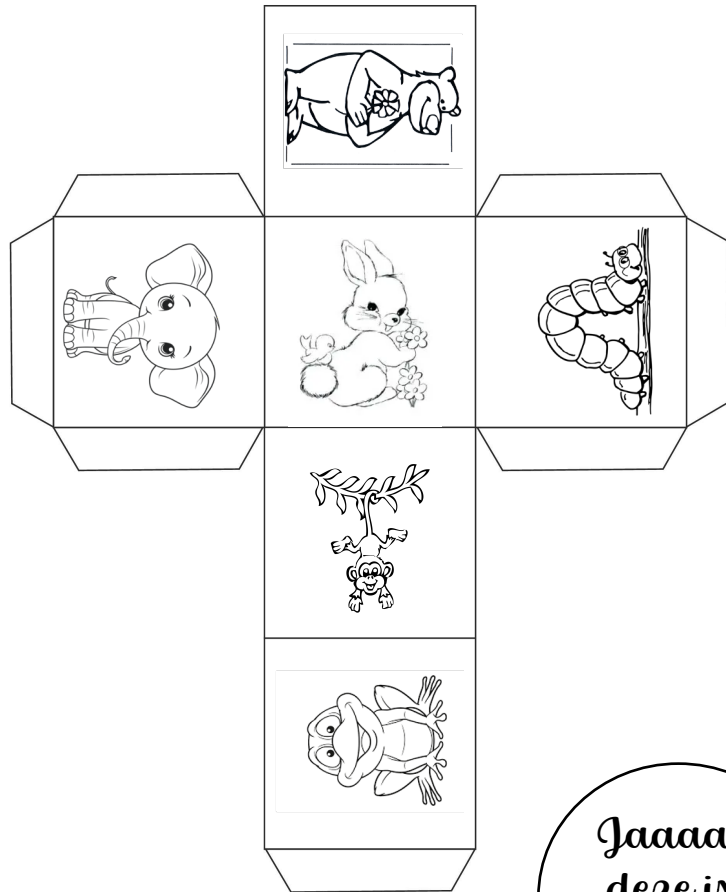
En dan, heel voorzichtig, steekt een konijntje haar hoofd onder een rozenstruik vandaan. "Hoi, is ie weg? Ik ben Babs. Mijn holletje is hier onder de rozenstruik en regelmatig moet ik rozenbottels ruimen. Met een katapult heb ze nu allemaal op Sluw afgeschoten. Komen ze toch nog eens van pas." Babs vertelt dat ze veel tijd in en om haar holletje doorbrengt. Haar achterpootjes doen het namelijk niet goed; ze kan niet huppelen en springen zoals andere konijntjes. "Maar ik klaag niet hoor, ik heb het mooiste huis van heel de Heuvel zo onder de rozen!" lacht ze. "Babs", zegt Buddy plechtig en onder de indruk van de moed van dit kleine diertje, "aangenaam kennis met je te maken en welkom bij de Superpowerclub!"

Volg de nummers

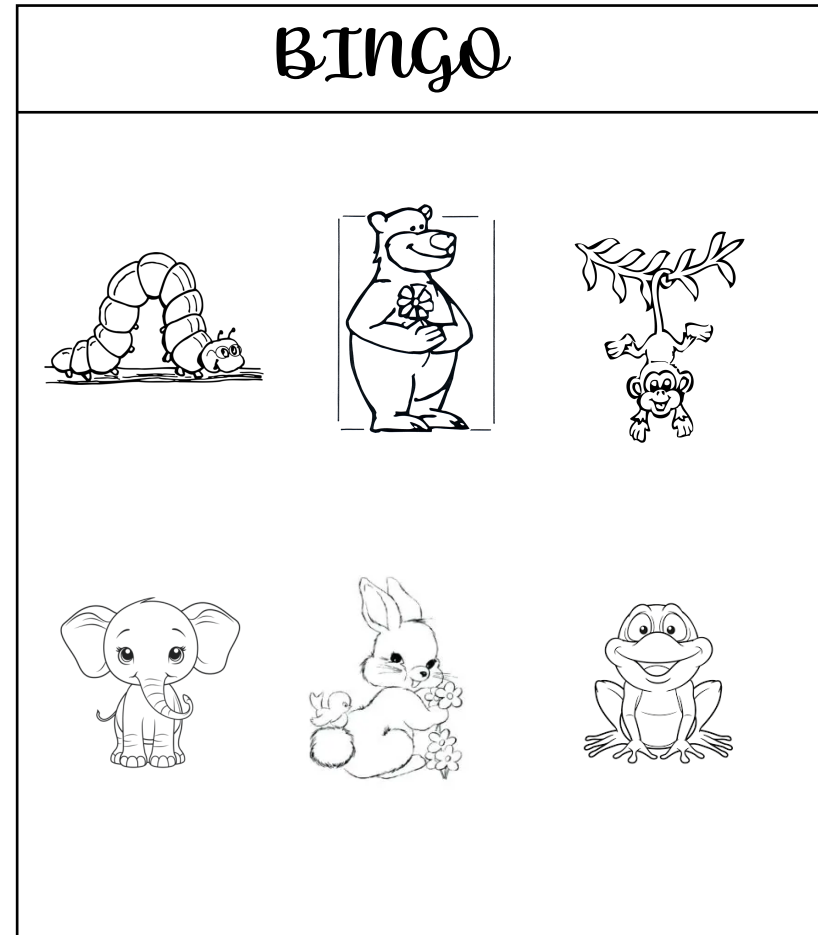

Pom en zijn vriendjes bingo spel

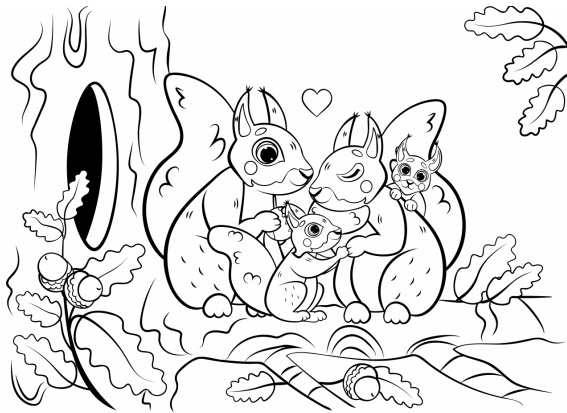
Jaaaa,
deze is
weg!

Knip de dobbelsteen uit en plak deze in elkaar.
Geef iedereen een bingo kaart + 6 rondjes en spelen maar!

Bijzonder bezoek

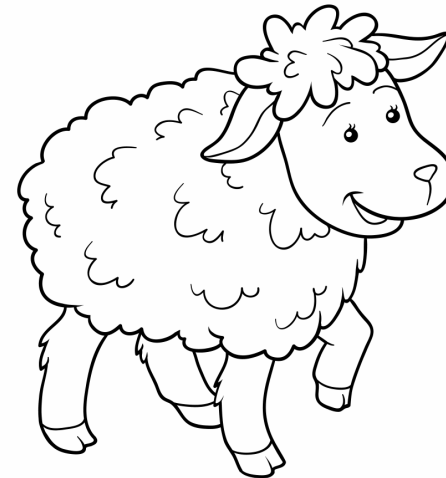
Het is hoogzomer op de Heuvel. Er is een overvloed aan eten voor alle bewoners en aan warmte is er ook geen gebrek. Eigenlijk niemand maakt zich dus erg druk. Er wordt veel tijd buiten alle holen en nesten doorgebracht en er wordt volop genoten van de warme zonnestralen. De in de lente geboren kleintjes groeien hard en spelen met elkaar. De tweeling van vader en moeder eekhoorn hebben er wat langer over gedaan om te leren lopen en klimmen maar verlaten nu ook af en toe het holletje in de boom. Ze vallen nog wel vaak en moeten dan door vader Eekhoorn onderaan de boom worden opgehaald. "Hmmm, erg snel zijn ze niet", verzucht hij dan 's avonds tegen zijn vrouw. "Ik maak me daar wel zorgen om. Binnenkort ga ik toch maar eens een bezoekje brengen aan beer Buddy. Hij weet veel van gezondheid en medicijnen. Misschien heeft hij raad."

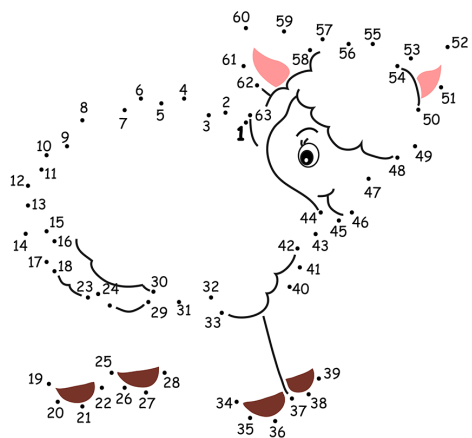
Niet alle ouders hebben het zo druk met hun kleintjes. Zo heeft er in de familie van Rana ook een enorme gezinsuitbreiding plaatsgevonden. De familie heeft een groot kraamfeest georganiseerd. Maar daarna zijn alle kleintjes eigenlijk hun eigen weg gegaan. Ze groeien goed en binnenkort zullen ze waarschijnlijk zelf op de kant van het meer kunnen klimmen.

Op een dag wordt de zomerse rust verbroken door vreemde geluiden. Steeds meer bewoners horen het en spitsen hun oren. Dof gestamp en gestommel afgewisseld met veel gesnuffel en een laag grommend geluid, dat is wat zich langzaam door het bos richting het meer beweegt. Ook Pom hoort het. Hij wilde net, na zijn woon- en slaapkamertje een grote schoonmaakbeurt te hebben gegeven, in zijn schommelstoel voor zijn huis gaan zitten voor een middagdutje. Nieuwsgierig geworden luistert hij voorzichtig door een kiertje van zijn deur nog eens goed. Hij tuurt door zijn bril naar buiten en doet z'n best om te zien wie er daar toch zo druk en luidruchtig in de weer is. Dan ontdekt hij een lichte wollige gestalte die langzaam al snuffelend voorbij stommelt. Telkens blijft het dier even staan en kauwt een tijdje luidruchtig, waarna het zachtjes goedkeurend gromt. Daarna loopt het al snuffelend weer verder. "Hmmm" denkt Pom, "dit dier ken ik niet. En alhoewel het me niet meteen gevaarlijk lijkt ga ik toch Sem maar vragen om vanuit de bomen eens een kijkje te gaan nemen." Sem doet meteen wat zijn vriendje hem vraagt en kort daarna weet hij Pom te vertellen: "Het is een schaap. Ze is aan het grazen. Ik heb geprobeerd haar te roepen en een praatje met haar te maken, maar ze reageert helemaal nergens op. Het lijkt erop alsof ze me niet hoort." Pom bedankt Sem voor zijn hulp en gaat in zijn schommelstoel zitten om na te denken

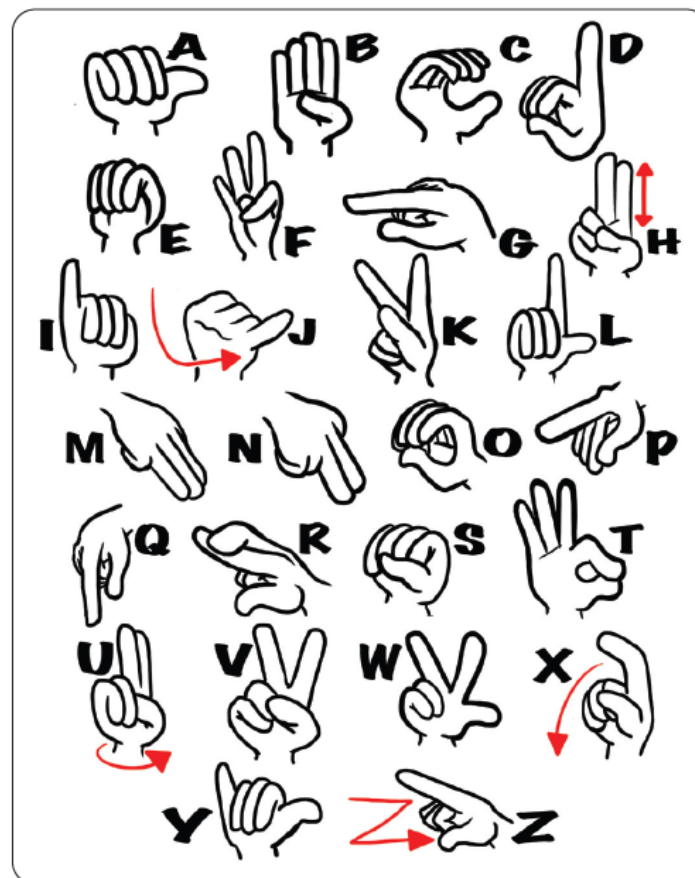

Schapen wonen hier niet in de buurt voor zover Pom weet. Het dier moet verdwaald zijn en de kudde zijn kwijtgeraakt. En daarom heeft het misschien hulp nodig. Dan wordt er zachtjes op de deur geklopt. Het is Rana. Hij wenkt Pom om met hem mee te gaan en samen gaan ze naar buiten. Daarna gaat Rana er meteen met grote sprongen vandoor. Pom kan hem maar met moeite bijhouden. Na een tijdje komen ze aan bij het schaap dat inmiddels het meer bijna heeft bereikt en daar op haar gemakje staat te herkauwen op het malse gras dat er groeit. Rana wijst naar het schaap. Daarna schrijft hij in het zand: "Dit is Sissy, ze is slechthorend". "Aha!", denkt Pom, "daarom reageerde ze natuurlijk niet op Sem eerder vandaag. Dan ziet hij dat Rana en Sissy druk met elkaar in gesprek gaan. Ze doen dit door middel van gebarentaal. Rana is hier erg goed in, hij kan zelf immers niet praten. Het gesprek duurt een tijdje en af en toe schieten ze samen hartelijk in de lach. Pom kijkt een poosje geamuseerd toe en ziet dat Rana het heerlijk vindt dat hij eindelijk iemand heeft gevonden met wie hij uitgebreid kan "kletsen". "Toch zou het ook fijn zijn", peinst Pom, "als ik Sissy wat vragen zou kunnen stellen. Ik ben namelijk wel benieuwd wie ze is, waar ze vandaan komt en of ze hulp nodig heeft". Daarom knijpt hij er zachtjes tussenuit om Buddy om raad te gaan vragen.

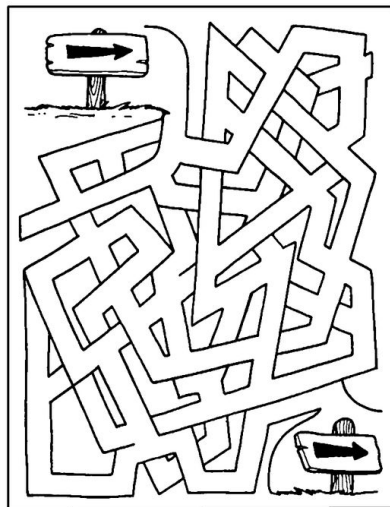
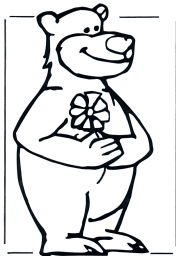
Probeer het maar eens:

HET NEDERLANDSE HANDALFABET

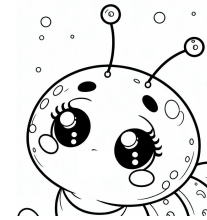

Pom heeft het koud

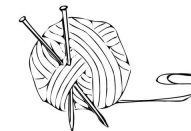
Als Pom even later samen met Buddy terugkomt, zijn Rana en Sissy nog steeds in gesprek en hebben ze niet eens gemerkt dat hij weggeweest is. Sissy maakt een sprongetje van schrik als Buddy de grote beer ineens voor haar staat. Rana kan haar nog maar net tegenhouden om er vandoor te gaan. Maar hij stelt haar snel gerust en gebaart dat Buddy een goede vriend is. Buddy steekt zijn grote poot op als begroeting en vervolgens geef hij Sissy een groot opgerold waterlelie blad. Hij geeft aan dat ze dit in haar oor moet steken. Een beetje verbaasd volgt ze zijn aanwijzingen op. Het blad doet in het oor van Sissy dienst als trechter en zorgt er zo voor dat geluiden worden versterkt en beter worden opgevangen. Het vormt dus een heus gehoorapparaat. Even staat Sissy verbaasd te luisteren. Dan doet ze haar mond open en zegt ze onwennig en een beetje schor "Het werkt! Ik kan jullie horen!" "Heel goed!", zegt Buddy, "Dan ga ik er nu weer snel vandoor. Ik moet nog langs bij de familie Eekhoorn en dat Babs eigenlijk helemaal niet naar buiten kan zit me ook niet lekker. Daar moet een oplossing voor komen" Met grote stappen beent hij Poms huisje uit en slaat hij de weg in naar het bos. Iedereen die hij onderweg tegenkomt vertelt hij over de pas aangekomen bezoeker Sissy. "Tjonge", denkt Pom, "Die lieve beer zorgt wel heel erg goed voor ons allemaal. We mogen in onze handjes knijpen met onze Buddy."

En de Heuvelbewoners zijn blij met de komst van Sissy. Het was al weer een tijdje geleden dat er een speciale gast op de Heuvel was. Opgewonden gaan ze aan de slag. Moeder Olifant gaat meteen haar keuken in om te bakken en Sem gaat op zoek naar bladeren en stro om een logeerbed van te maken. Rana vlecht van takken onder de grote treurwilg een afdakje waar Sissy heerlijk beschut kan slapen en Atje de IJsvogel vliegt af en aan met emmertjes water, waarmee hij een drinkbak vult. Zo wordt Sissy door iedereen gastvrij en warm ontvangen. Binnen in Poms huisje zijn Rana en Sissy meteen al weer druk met elkaar in gesprek geraakt in gebarentaal. Pom zucht. Rana was *zijn* beste vriend, maar nu Sissy er is lijkt het erop dat hij hem helemaal niet meer ziet staan. De gebaren die Rana en Sissy maken kan hij maar slecht volgen en hij voelt zich buitengesloten. Een heel vervelend gevoel vindt hij dat. Verdrietig rolt Pom zich op in zijn stoeltje. Hij heeft het koud en met zijn gezicht tussen al zijn pootjes probeert hij weer een beetje warm te worden.

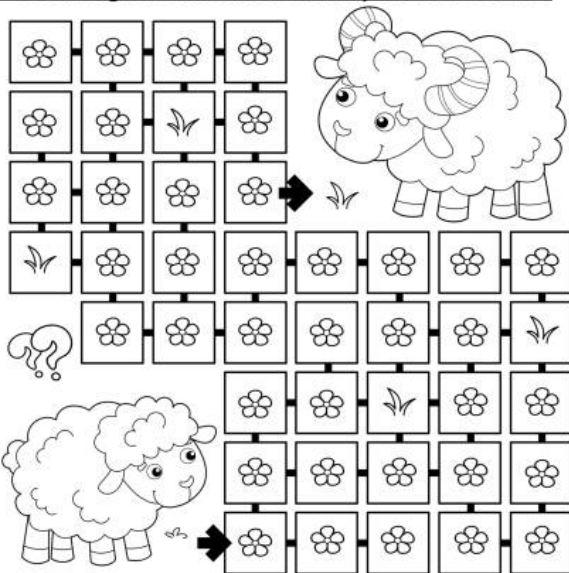

Als Sissy dit ziet steekt ze haar hoefje omhoog en Rana stopt meteen met gebaren. Allebei kijken ze geschrokken naar Pom. "Lief rupsje," zegt Sissy dan zacht, "Wat is er aan de hand? Voel je je niet goed?" Pom is verbaasd over Sissy's opmerkzaamheid. Hij is blij dat zij en Rana hem toch niet helemaal vergeten zijn. Hij voelt zich meteen een stuk beter. "Ik heb het een beetje koud", legt hij aan Sissy uit, "dat gebeurt de laatste tijd wel vaker. En dan rol ik me op. Dat is wat rupsen doen." Sissy begrijpt het en weet raad. Ze vertelt dat ze regelmatig van stukjes uit haar dikke wollen jas truien en dekens maakt voor anderen die dat nodig hebben. Zelf heeft ze toch genoeg, lacht ze.

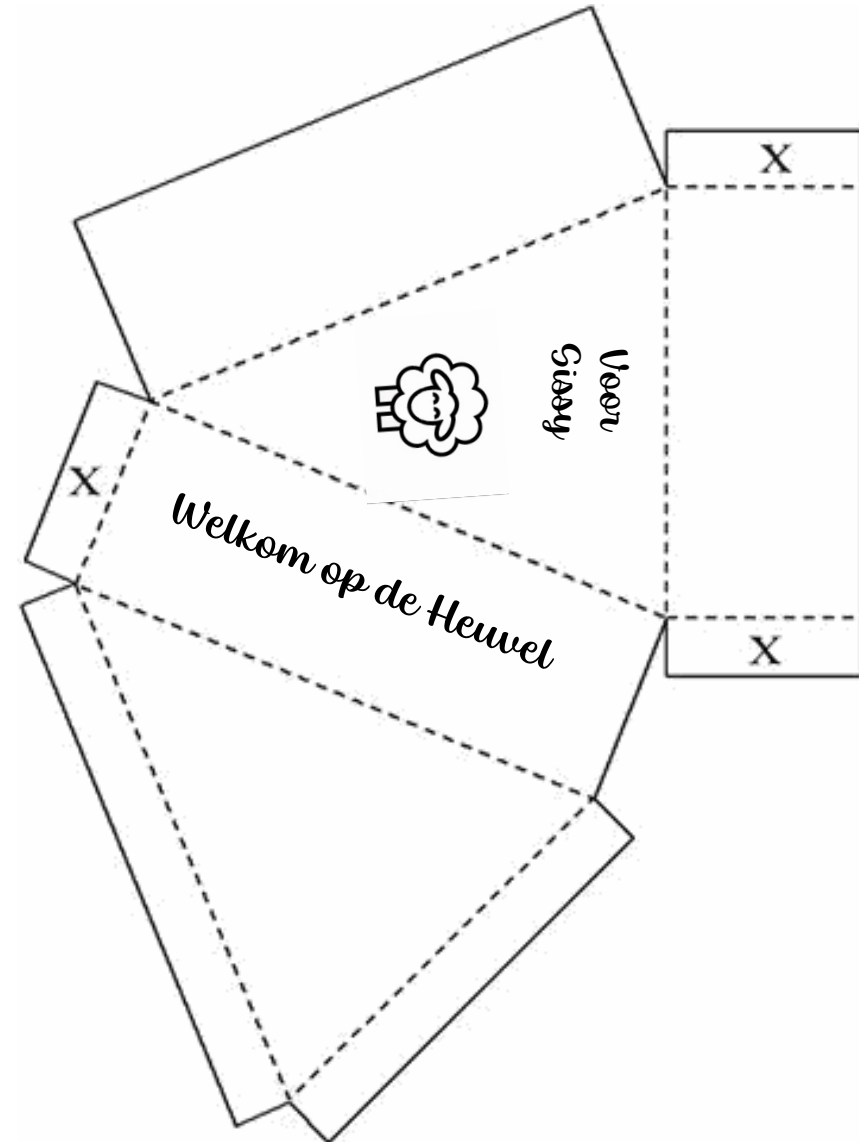

En terwijl ze snel en behendig voor Pom een dekentje maakt vertelt ze dat ze altijd verzorgende is geweest. Ze doet niets liever dan voor anderen zorgen. Maar omdat ze tot voor kort slechthorend was is ze haar familie in de schaapskudde kwijtgeraakt. En nu is ze bang dat het waarschijnlijk wel even kan duren voordat de grote groep schapen in de gaten zal krijgen dat er een schaap mist. "Ik denk dat ik ze niet meer kan inhalen", zegt Sissy een beetje teneergeslagen. "Nou", zegt Pom, "misschien kunnen wij je wel helpen. En tot die tijd mag je gewoon bij ons blijven, hoor." Dat vindt Sissy fijn. En dan vertellen Pom en Rana haar, afwisselend in gewone en gebarentaal, alles over De Heuvel en haar bewoners.

Loop alleen over de bloemen!

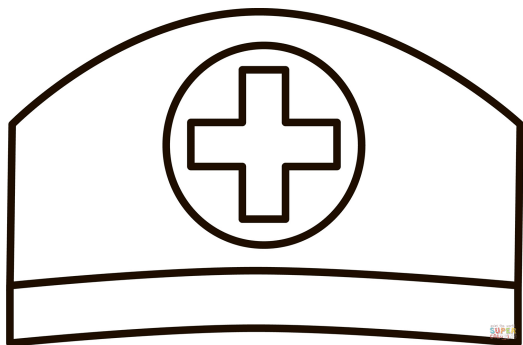

Taart van moeder Olifant

Buddy's verrassing

En zo kwam het dat de Heuvel ineens een verzorgende rijker was. Sissy luisterde aandachtig naar de verhalen van Pom en Rana en stelde veel vragen. Avond aan avond bracht ze met de twee vrienden door. Ze wilde alles, maar dan ook echt alles van iedereen weten. De verhalen bezorgden haar zoveel zorgkriebels dat ze, om deze weer kwijt te raken, zich nu inzet voor alle dieren op de Heuvel die een tijdje hulp nodig hebben. Elke dag brengt ze bijvoorbeeld een bezoekje aan Huize Olifant. Ze helpt moeder Olifant dan met de zorg voor haar kleintje Naya, die eet met een speciaal buisje in haar slurf (waar ze overigens ook muziek mee kan maken) totdat haar slurf sterk genoeg is om zonder hulpmiddel olifantenmelk te kunnen drinken. Moeder Olifant maakt zich soms zorgen over haar kleintje en vindt het heel fijn dat ze bij Sissy haar zorgen kwijt kan. De familie Eekhoorn heeft van Buddy voor de tweeling een speciaal dieet voorgeschreven gekregen van minder beukenootjes en meer rozenbottels. De rozenbottels worden verzameld door Babs. In ruil daarvoor is vader Eekhoorn voor haar een rolstoeltje aan het maken, zodat ze makkelijker naar buiten kan en ook eens iemand kan opzoeken. Sissy helpt moeder eekhoorn bij het vinden van lekkere rozenbottel recepten en bij het voeden van de twee kleintjes. Ze doen het er heel goed op en gaan met sprongen vooruit. Sissy heeft Babs beloofd om te komen helpen bij het oefenen met de rolstoel zodra deze klaar is. Zorgen voor anderen zit Sissy in het bloed en omdat ze nu gebruik maakt van haar gehoorapparaat kan ze anderen ook echt heel goed helpen.

Buddy heeft het ondertussen erg druk met het bezoeken van zieke dieren en het bedenken van oplossingen voor hun problemen. Voor jong en oud en voor kleine tot grote kwalen; Buddy lost het op, zo denken de Heuvelbewoners. Een wandelingetje, een bezoekje aan vrienden, of het plukken van een mooie bos bloemen is er voor Buddy niet meer bij. Zodra hij een berenpoot buiten de deur zet is er wel iemand die hem om hulp vraagt. Soms zitten bewoners 's nachts al voor zijn deur te wachten en schrikt hij zich een hoedje als hij 's morgens nog een beetje slaapdronken de kop van een dier voor zijn raam opmerkt. Maar ja, hij doet het werk dan ook ontzettend goed. Al heel veel bewoners hielp hij van klachten en zorgen af. Veelal heel creatief weet hij altijd wel raad. En dat weet iedereen. De successen van Buddy gaan als een lopend vuurtje en zelfs vanuit het gebied buiten de Heuvel komen dieren Buddy om advies te vragen. "We moeten Buddy officieel uitroepen tot Dokter van de Heuvel." vindt Pom op een avond als hij met Sem en Rana na het eten nog even zit te na te tafelen. "Wat vinden jullie ervan als we een groot feest organiseren, om Buddy als dokter te erkennen en hem ook te bedanken voor alles wat hij al voor de Heuvelbewoners heeft gedaan?" Rana gaat rechtop zitten en zijn ogen worden groot van enthousiasme. Sem springt op en neer en roept: "Jaaa, goed idee Pom! Dat heeft Buddy wel verdiend." En dan wat zachter vervolgt hij: "Hij mag het nog niet weten hoor. Het wordt een verrassing. We organiseren een surpriseparty voor hem." En de vrienden zijn het daar helemaal mee eens.

Als feestlocatie kiezen de vrienden de plek bij het meer zijn, met uitzicht op de regenboog. De grond is er zacht, door het mos dat er groeit. Op de platte stenen bij het water kan gedanst worden. Snel wordt begonnen met de voorbereidingen. Rana verzamelt stevige rietstengels en steekt ze rondom de stenen in de grond. Tussen de rietstengels hangt hij touwen in boogjes op. Tijdens het feest zullen vuurvliegjes op deze touwen plaatsnemen en zorgen voor een toverachtig licht op en rondom de dansvloer. Daarna brengt hij grote waterlelie bladeren naar het midden van het meer. Deze bindt hij aan elkaar vast en zo ontstaat een podium. Op dit podium zullen verschillende muzikanten speciale optredens verzorgen. Ook Naya zal op dit podium te zien en te horen zijn. De vuurvliegjes geven tijdens het feest een lichtshow. Pom helpt ook mee met de voorbereidingen. Hij is druk bezig om, samen met Babs, in emmertjes rozenblaadjes te verzamelen. Deze zorgen voor een heerlijke geur op de feestlocatie, maar zullen tijdens het feest ook op bijzondere momenten als confetti gebruikt worden. Op aanwijzing van Pom maakt vader Eekhoorn van takken een bar met een dak van bladeren. Bij de bar kunnen de bewoners tijdens het feest lekkere drankjes en hapjes halen. Moeder Olifant en Sissy verzorgen het lekkers. Hun werkterrein is de keuken van Moeder Olifant. Sem heeft voor alle Heuvelbewoners uitnodigingen gemaakt en brengt deze nu vliegensvlug, slingerend van boom naar boom, rond. Alles gebeurt stilletjes en in het geheim. Buddy mag immers niets gaan vermoeden. Maar Buddy is zo druk met zijn bezoeken aan zieke dieren, dat hij helemaal niets in de gaten heeft.

's Avonds wordt er bij Buddy op de deur geklopt. "Nee he", zucht Buddy, "niet weer! Ik ben moe." Hij sloft naar de deur en doet open. Daar staat Pom die hem vraagt om mee te gaan. Hij wil hem iets laten zien. Buddy wil zijn vriendje niet teleurstellen en gaat met een beetje tegenzin met hem mee. "Wat wil je me laten zien, Pom?" vraagt hij onderweg. "Ik ga liever naar huis. Ik ben ontzettend moe." Maar Pom zegt niets en zet er met al zijn rupsenpootjes flink de pas in. Samen komen ze aan bij het meer, waar het donker is. Alleen de maan schijnt een zacht licht over de omgeving. En dan ineens lichten de vuurvliegjes op, gaat de muziek spelen en springen de Heuvelbewoners tevoorschijn. Allemaal tegelijk roepen ze "SURPRISE!!". "Dit feestje is voor jou Buddy, nu ben je officieel onze dokter!", kondigt Pom enthousiast aan. Maar wat er dan gebeurt had niemand verwacht. In plaats van blij en verrast te zijn zakt Buddy in elkaar op z'n dikke berenknieën. Zijn schouders hangen omlaag. Hij slaat zijn poten voor zijn gezicht en begint te hartverscheurend te snikken.

Iedereen schrikt en is met stomheid geslagen. Als Buddy een beetje tot bedaren is gekomen zegt hij: "Lieve allemaal, ik vind het geweldig dat jullie een feest voor mij hebben georganiseerd. Maar eigenlijk wil ik helemaal geen dokter zijn. Dat valt me veel te zwaar. Natuurlijk help ik jullie graag. Maar het liefste begin ik een bloemenwinkel." Pom haalt opgelucht adem. Pfoe, hij dacht dat er iets veel ergers aan de hand was. "Buddy", zegt hij "ik vind het enorm moedig dat je dit nu zegt. Je wordt alleen gelukkig als je doet wat je zelf fijn vindt, niet als je doet wat anderen voor je hebben bedacht. Een bloemenwinkel hebben we nog niet op de Heuvel. En daarom stel ik voor je met dit feest officieel te erkennen als Bijzonder Bloemen Specialist. " Een groot applaus barst los en alle Heuvelbewoners juichen. Het feest wordt daarna een enorm succes. Tot in de vroege uurtjes wordt er muziek gemaakt, gedanst, gegeten en gelachen. En Buddy, het stralende middelpunt, leerde die avond iedereen dat je altijd helemaal jezelf moet durven blijven.

Blijf jezelf

Ik ben goed in (vraag gerust iemand om je te helpen):

-

-

-

-

-

-

-

-

-

Luister naar je hart

Ik hou van:

-

-

-

-

-

-

-

-